

ne tegner sig for yderligere ca. 10 pct. Sammenlagt lægger disse tre poster beslag på næsten 3/4 af statens ressourcer.

Statens budget er således helt overvejende et "overførselsbudget", dvs. udgifterne har form af tilskud til enkelt-personer, kommuner eller arbejdsløhedskasser o.lign., hvorimod de kun i relativt mindre omfang går til drifts- og anlægsopgaver.

Udgiftstrykket falder

Trods en årlig realvækst for overførselsindkomsterne på ca. 4 pct. - jf. *afsnit 2.1.* - er det siden 1988 lykkedes at reducere det offentlige udgiftstryk med 1,4 pct.-enheder fra 59,8 pct. til 58,4 pct. i 1993.

Det faldende udgiftstryk er endvidere opnået til trods for, at der i nogle år kun har været en beskedent vækst i bruttonationalproduktet.

Nulvækst i det offentlige forbrug, nedgang i antallet af offentligt ansatte og et fald i renteudgifterne er årsagerne til det faldende udgiftstryk.

Danmark er et af de lande i OECD-området, som i de senere år har udvist den største tilbageholdenhed med det offentlige forbrug. Det skyldes bl.a., at statslige institutioner stilles over for krav om produktivitetsforbedringer på linje med virksomheder i den private sektor.

Uændrede statslige udgifter

Det udgiftspolitiske måltal, som fastlægger overgrænsen for ministeriernes totalrammeudgifter er fastsat til 263 mia.kr. Det svarer til uændrede udgifter i forhold til finansloven for 1992, når der bortses fra pris- og lønstigningen samt visse tekniske korrektioner. Dermed videreføres den stramme udgiftspolitik, som et stort politisk flertal tilsluttede sig med finanslovaftalen i december måned 1992.

Siden 1988 har måltallet været uændret - målt i fast priser. Finanslovforslaget for 1993 markerer således 6. år i træk, hvor dette har været tilfældet.

Måltallets fastsættelse er vist i *figur 1.2.* Til sammenligning er endvidere vist det udgiftsniveau - benævnt basisrammen - som ville blive tilfældet, hvis regeringen ingen udgiftspolitiske initiativer tog vedrørende 1993.